

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-121)

May (2) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....25
6. திருவிருத்தம்.....33

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி – 98)

607. சிவ:

இப்படியாக போகத்திலும் (புபுஷுக்கள்), மோக்ஷத்திலும் (முமுஷுக்கள்) விருப்பம் கொண்ட அனைவருக்கும் ஏற்ற மங்களங்களை அளிப்பவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-7-72) – ஸம்ஸார மோக்ஷ ஸ்திதி பந்தஹேது: - ஸம்ஸாரம், மோக்ஷம், இருப்பு, பந்தம் ஆகியவற்றின் காரணமாக உள்ளவன்.
- பித்ருலோகே ராஜ்யமநுசாஸ்தி தேவ: - பித்ருக்களின் உலகத்தை ஆள்பவன்
- மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (41-6) – சிவ: சிவாநாம் அசிவ: அசிவாநாம் – யார் மங்களகரமான செயல்களைச் செய்கிறார்களோ அவர்களுக்கு மங்களமானவன்; அமங்களகரமான செயல்களைச் செய்கிறார்களோ அவர்களுக்கு அமங்களமானவன்

608. ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:

மற்ற சேதநர்களைக் காட்டிலும் இவனை வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்ற லக்ஷ்மீவல்லபனாக இருக்கின்ற ஸௌபாக்யத்திற்கு ஸூசகமான ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் சின்னம் கொண்டவன். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (114-15) – ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா: - ஸ்ரீவத்ஸம் என்பதை திருமார்பில் கொண்டவன் – என்றது காண்க.

609. ஸ்ரீவாஸ:

ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி எப்போதும் விளையாடி மகிழ்கின்ற கற்பக மரங்கள் நிறைந்த தோட்டம் போன்றவன். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (114-15) - நித்யஸ்ரீ: - மக்ஷாலக்ஷ்மியுடன் எப்போதும் உள்ளவன்.

610. ஸ்ரீபதி:

இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (16-5) - துல்யசீலவயோவ்ருத்தாம் - அவனுக்கு ஏற்ற வயதைக் கொண்டவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பெரியபிராட்டிக்குத் தகுந்த ஸ்வயம்வர நாயகன் ஆவான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ - உனக்கு பூதேவியும் ஸ்ரீதேவியும் பத்தினிகள்
- அஸ்யேசாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ - அவளே இந்த உலகை ஆள்பவள், மஹாவிஷ்ணுவின் பத்தினி

611. ஸ்ரீமதாம் வர:

மஹாலக்ஷ்மி எப்போதும் அன்புடன் தன்னுடைய கண்களால் கண்டு மகிழ்ந்தபடி உள்ள பரிபூர்ணனாக பகவான் உள்ளான். ஆனால் நான்முகன் போன்ற தேவர்களோ அவளால் எப்போதோ ஒருமுறை விதிவசத்தால் அவளது கடாஷுத்தைப் பெறுகின்றனர்; இதனால் அவர்கள் தங்கள் பதவிகளை அடைகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்களுக்கெல்லாம் இவன் ச்ரேஷ்டன் என்று கருத்து. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் -

சுக்லமால்யாம்வரதரா ஸ்நாதா பூஷணபூஷிதா
பச்யதாம் ஸர்வதேவாநாம் யயௌ வக்ஷஸ்தலம் ஹரே:
தயா அவலோகிதா தேவா ஹரிவக்ஷஸ்தலஸ்ததா
லக்ஷ்மீயா மைத்ரேய ஸஹஸா பராம் நிவ்ருத்திமாகதா:

இதன் பொருள் - மஹாலக்ஷ்மி வெண்மையான திருப்பாற்கடலில் இருந்து வெளிப்பட்டவுடன் அவளுடைய திருமேனி பலவிதமான ஆபரணங்களால்

அலங்கரிக்கப்பட்டது. அவளை அனைத்து தேவர்களும் கண் இமைக்காமல் பார்த்தபடி நின்றனர். அவள் நேராகச் சென்று ஸ்ரீஹரியின் திருமார்பில் அமர்ந்தாள். இவ்விதம் அமர்ந்த அவள், ஸ்ரீஹரியின் திருமார்பிலிருந்து அனைத்து தேவர்களையும் ஒரு கணம் பார்த்தாள். அப்போது அவர்கள் அனைவரும் மிகுந்த ஆனந்தம் அடைந்தனர்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 121)

ஆகவே ஜகத்காரணத்தைக் கூறும் வரிகள் அல்லது பகுதிகள் எதுவும் ப்ரதானத்தைக் கூறுவதற்கான வாய்ப்பு கொண்டவையாக இருக்கவே முடியாது. ஆகவே அனைத்தும் அறிந்தவனும், அனைத்து சக்திகளும் உடையவனும், ஸர்வேச்வரனும், தோஷம் என்பதைச் சிறிதளவு கூடத் தன்னில் கொள்ளாதவனும், எண்ணற்ற எல்லையற்ற திருக்கல்யாண குணங்களுக்கு ஸமுத்திரம் போன்று உள்ளவனும், புருஷர்களில் உயர்ந்தவனும் ஆகிய நாராயணனே உலகின் ஒரே காரணம் ஆவான்; அறியப்பட வேண்டிய ப்ரஹ்மமும் அவனே என்பதே உறுதியாகிறது.

இதே காரணங்களால் ப்ரஹ்மம் வெறும் சிந்மாத்த்ரமே (ஞானமயமானது மட்டுமே), அதற்கு வேறு எந்தவிதமான விசேஷங்களும் இல்லை என்று கூறும் கருத்துக்களையும் ஸூத்திரக்காரர் தள்ளுகிறார் என்பதை உணரவேண்டும்; இவற்றை மேலே கூறப்பட்ட பவிதமான வாக்கியங்களில் காணலாம்; எப்படி என்றால், அறியப்படவேண்டிய வஸ்துவாக உள்ள ப்ரஹ்மம், “ஸங்கல்பித்தது, பார்த்தது” போன்ற தன்மைகளைக் கொண்டதால் ஆகும். ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமமாக உள்ளபோதிலும் அது எந்தவிதமான விசேஷங்களும் அற்றது என்று கூறினால், இது போன்ற “காண்பது” முதலானவையும் தள்ளப்படவேண்டியதாகிவிடும் (இதனை ஏற்க இயலாது).

மேலும் வேதாந்தங்களால் அறியப்படும் ப்ரஹ்மம் மட்டுமே ஆராய்ந்து அறியப்பட வேண்டிய வஸ்து என்று பல இடங்களில் முழங்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய ப்ரஹ்மம் ஒரு சேதந வஸ்து என்பதை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-1-5) - ஈஷுதேர் நாசப்தம் - என்று தொடங்கி உள்ளவை மூலம் உணர்த்தியது. சேதனத் தன்மையுடன் கூடியது (சேதநத்வம்) என்றால், சைதந்யம் நிறைந்த வஸ்து என்றே

பொருள். ஆக, “பார்ப்பது” போன்ற சாமர்த்யமான செயல்கள் இல்லையென்றால், ப்ரதானம் போன்ற தன்மை கொண்டதாகவே ஆகிவிடும். எந்தவிதமான விசேஷங்களுடன் கூடியது அல்ல என்று ப்ரஹ்மத்தை உரைத்தால், ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரகாசத்துடன் கூடிய தன்மை (தானே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுதல்) என்பதைத் தகுந்த காரணம் கூறி விளக்க இயலாது. ப்ரகாசத்தன்மை என்பது தன்னையும், மற்ற வஸ்துவையும் வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவல்லதே ஆகும், அல்லது தன்னை மற்றவர்கள் அறிய ஏதுவாக உள்ள நிலை ஆகும். எந்தவிதமான விசேஷங்களும் இன்றி, இது போன்ற தன்மைகளும் (ப்ரகாசத்வம், சேதநத்வம்) இன்றி இருக்கின்ற ஒரு வஸ்துவானது, பானை போன்று அசேதனப்பொருளே ஆகும்.

இதற்குப் பூர்வபக்ஷி, “இந்த இரண்டு தன்மைகள் இல்லையென்றாலும், இவற்றை அடையக்கூடிய தகுதி உள்ளது அல்லவோ?” எனலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். தகுதி என்பது ஒருவிதமான சாமர்த்யம் ஆகும். இந்த இரண்டு தன்மைகளையும் பெறத்தக்க தகுதி அல்லது சாமர்த்யம் உண்டு என்றால், ப்ரஹ்மம் எந்தவிதமான விசேஷத்துடனும் கூடியது அல்ல என்று வாதத்தை நீங்கள் முற்றிலுமாகக் கைவிட வேண்டியதாகிறது. இதற்கு நீங்கள் (பூர்வபக்ஷி), “அப்படி என்றால் ச்ருதிகளில் உள்ளபடி இந்த சாமர்த்யம் என்ற குணம் மட்டுமே ப்ரஹ்மத்திற்கு உண்டு என்பதை ஏற்கிறோம்”, எனலாம். இவ்விதம் கொள்ளும்போது அதே காரணத்தினால் அனைத்தும் அறிந்த தன்மை, அனைத்து சக்திகள் கொண்ட தன்மை, ஸர்வேச்வரனாக உள்ள தன்மை, அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்ட தன்மை, தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள தன்மை போன்ற பலவற்றையும் ஏற்க வேண்டியதாகிறது. சக்தியுடன் கூடியிருத்தல் என்றால், எந்தவொரு குறிப்பிட்ட கார்யத்தையும் நிறைவேற்றவல்ல தன்மை கொண்டிருத்தல் ஆகும்; இத்தகைய சக்தி உள்ளதா என்பதை வெளிப்பட்ட கார்யத்தை ஆராய்ந்து மட்டுமே கூற இயலும். அந்தக் கார்யம் என்பது எவ்விதமாகவும் நிரூபிக்க இயலாத ஒன்று என்றால், அந்தக் கார்யம் மூலம் மட்டுமே உணரக்கூடிய சக்தி என்பது இல்லை என்று கூறும் வாதங்களால், ப்ரஹ்மத்தை ஒரு வஸ்து என்று எவ்விதத்திலும் நிரூபிக்கவே இயலாது (அல்லது ப்ரஹ்மம் ஒரு வஸ்துவின் தன்மையுடன் கூடியது என்பதை நிரூபிக்கவே இயலாது); ஏன் என்றால் ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம், உதாரணம் போன்ற பலவும் விசேஷத்துடன் கூடிய வஸ்துவை மட்டுமே உணர்த்தவல்லவை என்பதை நாம் முன்பே கூறினோம்.

ஆகவே இதன் மூலம் உயர்ந்த புருஷன் மட்டுமே அறியப்பட வேண்டியவன்; அவனே “பார்ப்பது”, “பஹுஸ்யாம் - நாம பலவாகக் கடவேன்” என்று ஸங்கல்பம் செய்வது போன்றவற்றுக்குத் தகுதியானவன் ஆகிறான்.

ஈசுஷத்யாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 121)

ப்ரபத்தியின் அங்கங்கள் குறித்து எழுகின்ற ஐயங்களுக்கான விடைகள்

மூலம் - இப்படி இவ்வுபாயத்தின் அதிகாரத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் வரும் கலக்கங்கள் சமீப்பித்தோம். இனிமேல் பரிகாரங்களில் வரும் வ்யாமோஹம் சமீப்பிக்கிறோம்.

விளக்கம் - இதுவரை நாம் இந்த ப்ரபத்தி உபாயத்தின் அதிகாரங்கள் மற்றும் ஸ்வரூபங்கள் ஆகியவற்றில் ஏற்பட்ட சந்தேகங்களை நீக்கினோம். இனி இந்த உபாயத்திற்கான அங்கங்கள் குறித்து ஏற்படுகின்ற மயக்கங்களைப் போக்குவோம்.

ப்ரபத்திக்கு அங்கங்கள் அவசியமில்லை என்னும் கருத்துக்கு மறுப்பு

மூலம் - இவ்வுபாயத்துக்கு ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகள் வேணுமோ? ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருப்த: என்றும்,

மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந
தோஷோ யத்யாபி ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம்

என்றும், யதி வா வாரண: ஸ்வயம் என்றும் சொல்லுகிற ரிபூணாமபி வத்ஸலனான சரண்யன் சரண்யகதனுடைய தோஷங்களைப் பார்க்குமோ? அநாலோசிதவிசேஷ அசேஷலோக சரண்யன் என்றன்றோ பூர்வர்கள் பாசரம். ஆகையால் இவை ஸம்பாவித ஸ்வபாவங்களாமித்தனையன்றோவென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இதுக்கு ப்ரபத்த்யுத்தர காலத்தில் ஆநுகூல்யாதிகள் அநுவர்த்தியாதொழியிலும் ப்ரதிஸமாதாநம் சிறந்து ப்ரபத்தி பலமும் குறைவற்றிருக்குமென்கையிலே

தாத்தாயம் கொள்ளலாம். இங்ஙனல்லாதபோது ஷட்விதா சரணாகதி: என்றும், ந்யாஸ: பஞ்சாங்க ஸம்யுத: என்றும், ஸ்வாங்கை: பஞ்சபிராவ்ருதாம் என்றும் அங்காங்கிகளை விபஜித்துச் சொல்லுகிற பல ப்ரமாணங்களுக்கும் விருத்தம். லோகத்தில் ரக்ஷயத்ரவ்ய ஸமர்ப்பண மர்யாதைக்கும் பொருந்தாதென்றும் இவ்வங்கங்களுடைய ஸக்ருத்கரணாதி ப்ரகாரங்களுக்கும் முன்பே சொன்னோம். ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமும் ஸ்வாங்க ஸாபேக்ஷமாயிறே இருப்பது. ஆகையால்

ப்ரபத்தே: க்வசிதப்யேவம் பராபேக்ஷா ந வித்யதே
ஸா ஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேக்ஷாம் ஸர்வகாமபலப்ரதா

என்றதுவும் தர்மாந்தர நைரபேக்ஷயம் சொன்னபடி. இப்படியல்லாதபோது இவர்கள் இசைந்த மஹாவிச்வாஸத்தையும் இக்கட்டளையிலே ஸம்பாவித ஸ்வபாவமாக்கலாம்.

விளக்கம் – ப்ரபத்தி உபாயத்துக்கு ”எதனைச் செய்யவேண்டுமோ அதனை மட்டுமே செய்தல்” போன்றதான உறுதிகள் அவசியமாக இருத்தல் வேண்டுமா? கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-28) - ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருப்த: - ஒருவன் உடனே பலன் வேண்டுகிற ஆர்த்தனாகவோ, சற்று தாமதித்துப் பலன் கிடைத்தாலும் பரவாயில்லை என்று உள்ள த்ருப்தனாகவோ இருந்தாலும்.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-3) - மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந தோஷோ யத்யாபி ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம் – என்னிடம் தோழன் போன்று வந்தவனை நான் எப்போதும் விடமாட்டேன். அவனிடம் எந்தக் குறை இருந்தாலும் நான் ஏற்பேன். இதனை உயர்ந்தவர்கள் கொண்டாடுவார்கள்.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-35) - யதி வா வாரண: ஸ்வயம் – சுகர்வனே! அவன் இராவணனாக இருந்தாலும் விபீக்ஷணனாக இருந்தாலும் அழைத்து வா

மேலே கூறப்பட்டபடி தன்னுடைய விரோதியாக உள்ளவர்களுக்கும் வாத்ஸல்யம் காண்பிக்கும் ஸர்வேச்வரன், தன்னிடம் சரணம் என்று புக வருபவர்களின் தோஷங்களை ஆராய்வானோ? சரணாகதி கத்யத்தில் (சூர்ணை 5) - அநாலோசிதவிசேஷ அசேஷலோக சரண்யன் - தன்னை சரணம் என்று அடைந்தவர்களின் விசேஷங்களை ஆராயாமல், அனைத்து லோகங்களுக்கும் சரணம் புக ஏற்றவன் - என்று அல்லவோ எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார்? ஆகையால் இது போன்ற அங்கங்கள் ப்ரபத்தி செய்தவர்களுக்கு அதன் பின்னர் உண்டாகக்கூடிய ஸ்வபாவங்களே அல்லாமல், முதலிலேயே இருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை - என்று சிலர் உரைக்கலாம். இவர்கள் இப்படியாக ஏன் கூறுகின்றனர் என்றால் - ப்ரபத்தியின்போது ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் போன்றவை இருந்து, ப்ரபத்தி கைகூடுகிறது; அதன் பின்னர் அவை இல்லாமல் போகிறது; ஆகவே சிறிதுகாலம் அவன் செய்யக்கூடாதவற்றைச் செய்கின்ற ப்ரதிகூலனாக இருந்தாலும், தகுந்த பிராயச்சித்தம் மூலம் அத்தகைய தோஷங்கள் கழிந்துவிடும் - என்பதால் இருக்கலாம். இப்படிக் கொள்ளாமல், ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் உள்ளிட்டவற்றை ப்ரபத்தியின் அங்கமாகக் கொள்ளவில்லை என்றால், ப்ரபத்திக்கான அங்கங்களை விரிவாகப் பிரித்து உரைக்கின்ற கீழே உள்ள பல ப்ரமாணங்களுக்கு முரண்பாடு உண்டாகிறது:

- அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (37-28-29) - ஷட்விதா சரணாகதி: - சரணாகதி ஆறு வகைப்படும்
- லக்ஷ்மீதந்த்ரம் (17-74) - ந்யாஸ: பஞ்சாங்க ஸம்யுத: - ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடியது பரந்யாஸம்
- லக்ஷ்மீதந்த்ரம் (28-11) - ஸ்வாங்கை: பஞ்சபிராவ்ருதாம் - ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடிய பரந்யாஸத்தைச் செய்வானாக

இந்த உலகில் சரணம் புகுகின்ற வஸ்துக்களுக்கு இந்த அங்கங்கள் ஒருமுறையேனும் அவசியம் என்பதை நாம் முன்னரே உரைத்தோம். ப்ரஹ்மாஸ்திரம் கூட ஒரு சில அங்கங்களை எதிர்பார்க்கிறது அல்லவோ? எனவே ஸநத்குமார ஸம்ஹிதை - ப்ரபத்தே: க்வசிதப்யேவம் பராபேசஷா ந வித்யதே ஸா ஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாமபலப்ரதா - பக்தியோகம் போன்று ப்ரபத்திக்கு

வேறு எந்த எதிர்பார்ப்பும், எந்தக் காலத்திலும் இல்லை; அது எப்போதும், எல்லார்க்கும் பலன் அளிக்கும் – போன்ற வரிகள் மற்ற தர்மங்கள் எதனையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை என்ற பொருளிலேயே உரைக்கப்பட்டது. இப்படிக்கொள்ளவில்லை என்றால், மஹாவிச்வாஸம் என்பதையும் இவர்கள் இந்தப் பட்டியலில் சேர்த்து, அதுவும் அவசியமற்ற அங்கம் எனலாமே!

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 77)

246. இவ்வர்த்தம் சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், விச்வாமித்ரன், ஸ்ரீதண்டகாரண்ய வாஸிகளான ருஷிகள், திருவடி, மஹாராஜர், நந்தகோபர், ஸ்ரீவிதூரர், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தொடக்கமானவர்கள் பக்கலிலே காணலாம்.

அவதாரிகை - இப்படி ஸௌகுமார்யாதிகளைக் கண்டு கலங்கி ரக்ஷகனான வவனுடைய சக்திவைபவத்தை மறந்து தானவனை ரக்ஷிக்குமென்கிற விவ்வர்த்த மெங்கே காணலாமென்னு மபேசைஷயிலே, இது சிஷ்டாசார ஸித்தமென்னுமிடங் காட்டுகிறார் மேல் (இவ்வர்த்தம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரனின் மென்மை, அழகு போன்றவற்றைக் கண்டு, "இவனுக்கு என்ன ஆகுமோ?" என்று கலக்கம் கொண்டு, அனைவரையும் காப்பாற்றும் அவனுடைய வலிமை என்ன என்பதையும் மறந்து, தான் அவனைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் ஈடுபடுவான் என்று கடந்து சூர்ணையில் கூறப்பட்டது. இத்தகைய நிகழ்வை எங்கே காணலாம் என்ற கேள்விக்கு, "உயர்ந்தவர்கள் பலரிடம் இதனைக் காணலாம்", என்று காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சக்ரவர்த்தி, பெருமாள் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து மீண்டெழுந் தருளா நிற்க, பரசுராமன் வந்து தோற்றின வளவிலே, தாடகாதாடகேய நிரஸநங்களாலே யிவருடைய சக்திவைபவத்தை வ்யக்தமாக அறிந்திருக்கச் செய்தேயும், இவருடைய பால்யத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் பார்த்து, "என்னாகப் புகுகிறதோ!" என்று பீதனாய், தான் முன்னேயோடிச்

சென்றும், “சுஷத்ர ரோசுஷாத் ப்ரசாந்தஸ் த்வம் ப்ராஹ்மணச்ச மஹாயசா:, பாலாநாம் மம புத்ராணாமபயம் தாதுமர்ஹஸி” என்று சரணம் புக்கு, பின்னையுமவன் பெருமாள் மேலே அடர்ந்து செல்லுகிறபடியைக் கண்டு நிஷ்ப்ராணனாய் நின்று, “கதோ ராம இதி ச்ருத்வா ஹ்ருஷ்ட: ப்ரமுதிதோ நிருப:, புநர் ஜாதம் ததா மேநே ஸுதா நாத்மாநமேவச” என்கிறபடியே – அவன் தோற்று மீண்டு போனானென்று கேட்டபின்பு, தானும் பிள்ளைகளும் மறுபிறவி பிறந்ததாக நினைத்திருந்தானிறே.

விளக்கம் - இராமன் சீதையைத் திருமணம் செய்து கொண்டு அயோத்திக்கு மீண்டும் திரும்பும்போது, அவன் எதிரில் பரசுராமன் தோன்றினான். தாடகை மற்றும் அவளது புத்திரர்கள் ஆகியவர்களை இராமன் அழித்ததன் மூலம் அவனுடைய சக்தியின் மேன்மையை தசரதர் நன்கு உணர்ந்தார். ஆயினும் இராமனின் பால்யம் மற்றும் மென்மை ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து, பரசுராமனுக்கு முன்பாக தான் சென்று நின்றார். “இவனால் நம் இராமனுக்கு என்னவாகுமோ”, என்று கலங்கினார். அந்த அச்சத்துடன் ஓடிச்சென்று பரசுராமனிடம், “இராமாயணம் பாலகாண்டம் (75-6) - சுஷத்ர ரோசுஷாத் ப்ரசாந்தஸ் த்வம் ப்ராஹ்மணச்ச மஹாயசா:, பாலாநாம் மம புத்ராணாமபயம் தாதுமர்ஹஸி – நீவிர் அரசர்கள் மீது கொண்டுள்ள சீற்றம் தணிந்தவராகவும், மிகவும் புகழ் கொண்டவராகவும், அந்தணராகவும் உள்ளீர்கள். எனவே மிகவும் சிறிய வயது கொண்ட எனது புத்திரர்களுக்கு நீவிர் அபயம் அளிக்கவேண்டும்”, என்று சரணம் புகுந்தார். இவ்விதம் உரைத்த பின்னரும் பரசுராமன் இராமன் மீது கோபத்துடன் உள்ளதைக் கண்டு, தனது உயிர் நின்றுவிடும்படியாக ஆனார். அதன் பின்னர், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (77-5) - கதோ ராம இதி ச்ருத்வா ஹ்ருஷ்ட: ப்ரமுதிதோ நிருப:, புநர் ஜாதம் ததா மேநே ஸுதா நாத்மாநமேவச – பரசுராமன் இராமனிடம் தோற்றுப்போனான் என்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட தசரதன் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்; மிகுந்த ஆனந்தம் கொண்டார்; தானும் தனது புத்திரர்களும் மறுபிறவி எடுத்தாகவே எண்ணினார் - என்று கூறுவதற்கு, பரசுராமன் தோற்றுப்போய் அங்கிருந்து சென்றுவிட்டான் என்பதைக் கேள்விப்பட்ட பின்னர் தானும் தனது புத்திரர்களும் மறுபிறவி எடுத்துப் பிறந்ததாக எண்ணினார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், தலைநீர்ப்பாட்டிலே யிவருடைய வைபவமெல்லா மறியுமவளா யிருக்கச் செய்தேயும், திருவபிஷேகம் பண்ணுகைக்காக அலங்க்ருத திவ்ய காத்ரராய்க் கொண்டு சக்ரவர்த்தி திருமாளிகைக் கெழுந்தருளுகிற போது, இவரழகிலே தோற்று “இதுக்கென் வருகிறதோ” என்று ப்ரேமத்தாலே கலங்கி, “பதி ஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தாரமஸிதேசுஷணா, ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந் யபி தத்யுஷீ” என்று - திருவாசலளவும் தான் மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு பின் சென்று, “பூர்வாம் திசம் வஜ்ரதரோ தசுஷிணாம் பாது தே யம:; வருண: பச்சிமாமாசாம் தநேசஸ்தூத்தராம் திசம்” என்று - திக்பாலர்களை யிவர்க்கு ரசுஷகராக அபேசுஷித்தாளிறே. “ஸ்ரீஜநகராஜன்” என்றும், “திருமகள்” என்றும் பிரித்துச் சொல்லவுமாம். அப்போதைக்கு ஸ்ரீஜநகராஜன், மஹேச்வர தநுர்பங்கத்தாலே பெருமாளுடைய சக்திவைபவத்தைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும், “இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசீ தவ, ப்ரதீச்சசைநாம் பத்ரந் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா” என்று “ஆபிஜாத்யாதிகளால் வீறுடையளான விவளைக் கைக்கொண்டருளும்” என்று காட்டிக் கொடுக்கிறவளவிலே, இவருடைய வழகையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் கண்டு கலங்கி, இச்சேர்த்திக்கொரு தீங்கு வாராதொழியவேணும் என்று “பத்ரம் தே” என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணினானென்கை.

விளக்கம் - சீதை இராமனின் மேன்மைகள் அனைத்தையும் நேரடியாக அறிந்தவள் ஆவாள். ஆயினும் அவள் செய்தது என்ன? இராமன் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்ளும் பொருட்டு, தனது திருமேனி முழுவதும் நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு, தசரதனின் மாளிகைக்கு எழுந்தருளியபோது, அவனது வடிவழகில் சீதை மயங்கி நின்றாள். அவன் மீது கொண்ட மாறாத காதலால், “இவனுக்கு என்ன ஆபத்து ஏற்படுமோ”, என்று கலங்கினாள். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (19-2) - பதி ஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தாரமஸிதேசுஷணா, ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந் யபி தத்யுஷீ - தனது கணவனாகிய இராமனால் நன்கு கௌரவிக்கப்பட்டவளும், கருமையான விழிகளைக் கொண்டவளும் ஆகிய சீதை, இராமனை மங்களாசாஸநம் செய்தபடியே அவனைத் தொடர்ந்து வாசல்வரை சென்றாள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய மாளிகையின் வாசல் முடிய அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடியபடியே சென்றாள். அத்துடன் நிற்காமல், இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (16-24) - பூர்வாம் திசம்

வஜ்ரதரோ தக்ஷிணாம் பாது தே யம்:, வருண: பச்சிமாமாசாம் தநேசஸ்தூத்தராம் திசம் - உம்மைக் கிழக்குத் திசையில் இந்த்ரனும், தென் திசையில் யமனும், மேற்குத் திசையில் வருணனும், வடக்குத் திசையில் குபேரனும் பாதுகாப்பார்களாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, திக்பாலகர்களை இராமனுக்குப் பாதுகாவலர்களாக இருக்க விரும்பினாள் அல்லவோ?

சூர்ணையில் உள்ள “ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள்” என்பதை “ஸ்ரீஜநகராஜன்”, “திருமகள்” என்று தனித்தனியாகப் பிரித்தும் பொருள் உரைக்கலாம். இவ்விதம் கொண்டால், சிவனின் வில்லை இராமன் உடைத்ததன் மூலம், இராமனது சக்தியின் மேன்மையை ஜனகன் நேரடியாகவே கண்டார். ஆயினும் அவர் செய்தது என்ன? இராமாயணம் பாலகாண்டம் (73-27) - இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ, ப்ரதீச்சசைநாம் பத்ரந் தே பாணிம் க்ருஹணீஷ்வ பாணிநா - எனது பெண்ணாகிய இந்தச் சீதை நீவிர் செய்யும் அனைத்து தர்மங்களுக்கும் துணையாக நிற்பாள்; இப்படிப்பட்ட இவளை நீவிர் திருக்கரம் பற்றவேண்டும்; உமக்கு மங்களங்கள் உண்டாகட்டும்; இவளை ஏற்றுக்கொள்வீராக - என்று கூறியதற்கு ஏற்ப, “உயர்ந்த பிறப்பு போன்றவற்றால் சிறந்த இவளைத் திருக்கரம் பற்றவேண்டும்”, என்று பாணிக்ரஹணம் செய்வித்தார். அப்போது சீதையுடன் சேர்ந்த இராமனின் திருமேனி அழகு, மென்மை ஆகியவற்றை கண்டு நெகிழ்ந்து, கலங்கி, இந்தச் சேர்க்கைக்கு எந்தவிதமான தீமையும் வரக்கூடாது என்று எண்ணியவராக, “பத்ரம் தே - மங்களம் உண்டாகட்டும்”, என்று வாழ்த்தினார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - விச்வாமித்ரன், தன்னுடைய அத்வர த்ராணார்த்தமாகப் பெருமாளை யழைத்துக் கொண்டு போருகிறபோது, நடுவே தாடகை பெரிய ஆர்ப்பரவத்தோடே ஆக்ரமித்துக் கொண்டு வருகிறபடியைக் கண்டு, “அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்ய பராக்ரமம்” என்கிறபடியே - பெருமாளுடைய சக்தி வைபவத்தை யறிந்திருக்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்தைப் பார்த்துக் கலங்கி, “விச்வாமித்ரஸ்து ப்ரஹ்மர்ஷிர் ஹுங்காரேணாபிபர்த்ஸ்ய தாம், ஸ்வஸ்தி ராகவயோரஸ்து ஜயஞ்சை வாப்யபாசஷத” என்கிறபடியே - தான் முன்னே நின்று அவனை ஹுங்கரித்து, பெருமாளுக்கும் திருத்தம்பியார்க்கும் ஒரு தீங்கு வாராமைக்காக மங்களாசாஸநமும் செய்தானிறே.

விளக்கம் – விச்வாமித்திரர் தனது யாகத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு இராமனை அழைத்துக்கொண்டு செல்லும்போது நடுவில் மிகப் பெரிய ஆரவாரத்துடன் தாடகை எதிர்த்து வருவதைக் கண்டார். அப்போது அவர் இராமாயணம் பாலகாண்டம் (19-14) - அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்ய பராக்ரமம் – மஹாத்மாவும், உண்மையான பராக்ரமம் கொண்டுள்ளவனும் ஆகிய இராமனை நான் அறிவேன் – என்பதற்கு ஏற்ப இராமனின் வலிமையை அவர் முழுமையாக அறிந்துள்ளபோதிலும் அவனுடைய மென்மையைக் கண்டு கலங்கினார். இதனால் இராமாயணம் பாலகாண்டம் (26-14) – விச்வாமித்ரஸ்து ப்ரஹ்மர்ஷிர் ஹுங்காரேணாபிபர்தஸ்ய தாம், ஸ்வஸ்தி ராகவயோரஸ்து ஜயஞ்சை வாப்யபாசஷத - ப்ரஹ்மரிஷியான விச்வாமித்திரர் தனது ஹும் என்ற ஒலியால் தாடகையை விரட்டினார்; ரகுவம்சத்தில் வந்த உங்கள் இருவருக்கும் வெற்றி, மங்களம் உண்டாகட்டும் என்றார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் தாடகையின் முன்பாக நின்று அவனை “ஹும்” என்று அதட்டி, இராமனுக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் எந்தத் தீமையும் வராமல் இருப்பதற்காகப் பல்லாண்டு கூறினார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீதண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகள், “தே தம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வாவை தர்மசாரிண: மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருட்வரதா:” என்று தங்களாபந் நிவ்ருத்தியையும் அபிமத ஸித்தியையும் பண்ணித்தருவாரிவரேயென்று ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிற தாங்கள், இவர் ஸந்நிஹிதரானவாரே அவற்றை மறந்து, இவர் வடிவழகிலே துவக்குண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணினார்களிறே.

விளக்கம் – ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில் வசிக்கும் முனிவர்கள் இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (1-11) - தே தம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வாவை தர்மசாரிண: மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருட்வரதா: – தர்மத்தைச் செய்பவர்களும், உறுதியான விரதங்கள் பூண்டவர்களும் ஆகிய அந்த ரிஷிகள், உதிக்கின்ற சந்திரன் போன்ற இராமனைக் கண்டார்கள்; அவனைப் பார்த்தபடி அவனுக்கு மங்களாசாஸநம் செய்தார்கள் – என்று கூறியபடியே தங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றவும், தங்களுக்கு விருப்பமானவற்றை அளிக்கவும் செய்பவன் இராமனே என்று அறிந்து அவனைக் குறித்தே தவம்

இயற்றியபடி உள்ளபோதிலும், இராமன் தங்களுடைய அருகாமையில் வந்தவுடன் அவற்றை மறந்து, இவன் வடிவழகில் கலங்கிப் போய் மங்களாசாஸநம் செய்தார்கள் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - திருவடி, ப்ரதம தர்சனத்தில் “ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவ: பரி கோபமா: ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் நவிபூஷிதா:” என்று கணையங்கள் போலே இருக்கிற திருத்தோள்களில் மிடுக்கைக் கண்டு, “நமக்கிவர் ரக்ஷகராகக் குறைமில்லை” என்று புத்தி பண்ணாநிற்கச்செய்தே, அவற்றினழகைக் கண்டு ஈடுபட்டு, “பிறர் கண்ணெச்சில் படிச் செய்வதென்” என்றதிசங்கை பண்ணி, “திருவாபரணங்களாலே யித்தை மறைத்திட்டு வையாதே யிப்படி வெளியிடக்காரணமென்” என்று வயிறு பிடித்து, பின்பும், பெருமாளுடைய சக்திவிசேஷத்தை பஹுமுகமாகக் காணா நிற்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே “இவர்க்கென் வருகிறதோ” என்று துணுக்குத் துணுக்கென்று ஸர்வ தசையிலும் கூட நின்று நோக்கிக்கொண்டு திரிந்தானிறே.

விளக்கம் - அனுமன் முதன்முதலாக இராமனைக் கண்டபோது இராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டம் (3-14) - ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவ: பரி கோபமா: ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் நவிபூஷிதா: - நீண்டிருப்பவையும், அழகுடன் திரண்டுள்ளவையும், உலக்கை போன்றுள்ளவையும், அனைத்து ஆபரணங்கள் மூலம் மறைக்கப்பட வேண்டியவையும் ஆகிய திருக்கரங்கள் ஏன் அலங்கரிக்கப்படவில்லை - என்று கூறியதற்கு ஏற்ப, உலக்கை போன்ற உறுதியான திருத்தோள்களின் வலிமையைக் கண்டவுடன், “நம்மைக் காப்பாற்றுவவராக இவர் நிச்சயம் இருப்பார்”, என்று எண்ணினான். ஆனால் உடனே அந்த திருத்தோள்களின் அழகில் ஈடுபட்டு நின்று, “யாருடைய கண் த்ருஷ்டியாவது பட்டுவிடப் போகிறதே” என்று சந்தேகப்பட்டு, “திருவாபரணங்கள் கொண்டு மறைக்கவேண்டிய இந்த அழகை இவ்விதம் வெளியிட்ட காரணம் என்ன?”, என்று வயிறு கலங்கினான். இராமனின் வலிமையைப் பல இடங்களில் கண்டுள்ளபோதிலும், “இவனுக்கு என்ன நேரப்போகிறதோ?”, என்று எப்போதும் அவனை விட்டுப் பிரியாமல் நின்று, அவனைக் காப்பாற்றியபடி இருந்தான் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - மஹாராஜர், வாலிவதாதிகளாலே பெருமாளுடைய சக்தி கௌரவத்தைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக் கலங்கி, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் நாலு பேரும் தானுமாய் வந்து தோற்றினபோது, “ஏஷ ஸர்வாயுதோ பேதச் சதுர்ப்பிஸ் ஸஹ ராஷுஸை:, ராஷுஸோப்யேதி பச்யத்வம் அஸ்மாந் ஹந்தும் ந ஸம்சய:” என்று - நமக்கெல்லாம் ஒருயிரான பெருமாளை நலிகிற வழியாலே நம்மை யெல்லாரையும் முடிப்பதாக வருகிறானிவன் என்றறுதியிட்டு, முதலிகளுக்குக் காட்டி, “ராகவம் சரணம் கத:”, “நிவேதயத மாம் ஸுஹிப்ரம்” என்று உக்திகளைக் கேட்டு வைத்தும், “வத்யதாமேஷ தீவ்ரேண தண்டேந ஸசிசைஸ் ஸஹ, ராவணஸ்ய ந்ருசம்ஸஸ்ய ப்ராதா ஹ்யேஷ விபீஷண:” என்று - ராவண ஸம்பந்தத்தையே பார்த்து இவனை சித்ரவதம் பண்ண வேணுமென்பது, “ராவணேந ப்ரணிஹிதம் தமமைஹி நிசாசரம், தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே ஸுமம் ஸுமவதாம்வர” என்று ராவணன் வரவிட வந்தவனென்றே யவனைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும், அவனை தண்டிக்கையே ப்ராப்தமென்று புத்தி பண்ணா நின்றேன் என்பதாய் இப்புடைகளிலே பலவற்றையுஞ் சொல்லி, “இவனை ஸர்வதா கைக்கொள்ளவொண்ணாது” என்று ஒரு நிலைநின்று, “பிசாசாந் தாநவாந்” இத்யாதியாலே நம்முடைய பலத்தைக் காட்டியும், கபோதோபாக்க்யாநம் கண்டுபாக்க்யாநம் இவை யருளிச் செய்தும் தெளிவித்து பயத்தைக் கெடுத்து, “ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட” என்ன வேண்டும்படி பெருமாளைக் குழைச்சரக்காக நினைத்துக் காத்துக் கொண்டு போந்தாரிநே. “மஹாராஜர்” என்கிறது ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜரை யென்றும் சொல்லுவர்கள். அதாவது ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜர், பிராட்டிக்காக ராவணனோடே பொருது குற்றயிராய்க் கிடக்கிற தம்மைப் பெருமாள் வந்து கண்டவளவிலே, ஜநஸ்தாநத்திலிருந்த பதினாலாயிரம் ராஷுஸரையும் தனி வீரஞ்செய்து நின்று கொன்ற தோள்வலியை யறிந்திருக்கச் செய்தேயும், “யாமோஷதி மிவாயுஷ்மந் அந்வேஷுஸி மஹாவநே, ஸாதேவீ மமசப்ராணா ராவணேநோபயம் ஹ்ருதம்” என்று “அருமருந்து தேடுவார் அடவிதோறுந் தடுமாறுமாப்போலே யாவளொருத்தியை யிந்தப் பரந்த காட்டிலே தேடிக்கொண்டு திரிகிறீர், உமக்கு நித்யம் ப்ராண ஸமையான வவளும் என்னுடைய ப்ராணங்களு மிரண்டும் ராவணானாகிற பையலாலே அபஹ்ருதமாய்த்துக்காணும்” என்று சொல்லா நிற்கச்செய்தே; இவருடைய விரஹக்லேசத்தால் வந்த தளர்த்தியையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் ராஷுஸரோட்டை வான் பகையையும் நினைத்து

“என்னாகத் தேடுகிறதோ” என்றஞ்சி, “ஆயுஷ்மந்” என்று ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்தித்தாரிறே.

விளக்கம் – சுகீவன் இராமனின் வலிமைக்கு உள்ள மேன்மையை வாலி வதை போன்ற பல இடங்களில் நேரடியாகப் பார்த்துள்ளான். ஆயினும் இராமனின் மேன்மையான திருமேனியைக் கண்டு கலங்கினான். ஸ்ரீவீபீஷணன் தன்னுடன் நான்கு அரக்கர்கள் சூழ வந்தபோது இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-5) - ஏஷ ஸர்வாயுதோ பேதச் சதுர்ப்பிஸ் ஸஹ ராஷுஸை:, ராஷுஸோப்யேதி பச்யத்வம் அஸ்மாந் ஹந்தும் ந ஸம்சய: - இந்த அரக்கன் தன்னுடன் நான்கு அரக்கர்களுடன் கூடியவனாக நம்மைக் கொல்ல வந்துள்ளான். இதில் ஐயம் இல்லை, பார்த்தீர்களா - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நம் அனைவருக்கும் உயிராக உள்ள இராமனை அழிப்பதன் மூலம் நம் அனைவரையும் முடிப்பதற்காகவே இவன் வருகிறான் என்று முடிவு செய்தான். அவனை மற்ற வானர வீரர்களுக்கும் காண்பித்தான். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-16) - ராகவம் சரணம் கத: - இராமனைச் சரணம் அடைகிறேன், யுத்தகாண்டம் (17-13) - நிவேதயத மாம் சுகிப்ரம் - விபீஷணனாகிய என்னைப் பற்றி இராமனுக்குத் தெரிவியுங்கள் - என்றும் கூறியபடி விபீஷணன் வந்தான். ஆயினும் இந்தச் சொற்களைக் கேட்ட பின்னரும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-27) - வத்யதாமேஷ தீவ்ரேண தண்டேந ஸசிசைஸ் ஸஹ, ராவணஸ்ய ந்ருசம்ஸஸ்ய ப்ராதா ஹ்யேஷ விபீஷண: - இந்த விபீஷணனை அவனது மந்திரிகளுடன் சேர்த்து மிகவும் கடுமையான தண்டனை அளித்துக் கொல்லவேண்டும்; இவன் இராவணனின் தம்பி அல்லவோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இராவணனுடன் இவனுக்கு உள்ள ஸம்பந்தத்தை ஆராய்ந்து, இவனைச் சித்ரவதை செய்யவேண்டும் என்றான். மேலும் சுகீவன் இராமனிடம், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-24) - ராவணேந ப்ரணிஹிதம் தமமைஹி நிசாசரம், தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே சுகமம் சுகமவதாம்வர - பொறுமை உள்ளவர்களில் உயர்ந்தவனே! இந்த அரக்கன் இராவணனால் அனுப்பப்பட்டவன் என்பதை அறிவாயாக; எனவே இவன் தண்டிக்கப்படவேண்டியவன், இவனுக்குத் தக்க தண்டனை அளிப்பதே சிறந்தது என்று நான் எண்ணுகிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இவன் இராவணன் அனுப்பி இங்கே வந்தவன் என்பதை உமது திருவுள்ளத்தில் கொள்ளவேண்டும். இவனைத் தண்டிப்பதே ஏற்றது என்று நான் எண்ணுகிறேன்”, என்பது போன்ற

சொற்கள் பல உரைத்தான். மேலும், “இவனை எப்போதும் நாம் கைக்கொள்ளக்கூடாது”, என்று உறுதியாக நின்றான். அப்போது இராமன், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-23) – பிசாசாந் தாநவாந் – சுக்ரீவனே! பிசாசுகள், தானவர்கள், யசுஷர்கள், உலகில் உள்ள அசுரர்கள் என்றுள்ள அனைவரையும் நான் விரும்பினால் எனது விரல் நுனி மூலமே கொல்ல இயலும் – என்று தனது வலிமையைச் சுக்ரீவனுக்கு உணர்த்தி, ஒரு சரிதங்களை அவனுக்கு எடுத்துரைத்து, அவன் மனதைத் தெளிய வைத்து, அவன் அச்சத்தை நீக்கினான். மேலும் இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-34) – ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட - வானரர்களின் தலைவனே! அவனை இங்கே அழைத்து வாரும் – என்று வேண்டும்படி, இராமனைக் காக்கப்பட வேண்டிய ஒருவனாகவே சுக்ரீவன் நினைத்தான் அல்லவோ?

சூர்ணையில் உள்ள மஹாராஜர் என்ற பதம் மூலம் ஜடாயுவைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். அதாவது மஹாராஜர் என்று ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜரையும் உரைப்பார்கள். சீதைக்காக இராவணனுடன் சண்டையிட்டு, குற்றுயிராகக் கிடந்த ஜடாயு, தன்னைக் காண வந்த இராமனைப் பார்த்தார். இராமன், தான் உள்ள இடத்திலிருந்த பதினாலாயிரம் அரக்கர்களைத் தனி ஒருவனாகவே நின்று அழித்த தோள் வலிமையைப் பற்றி நன்றாக அறிந்திள்ளபோதிலும், இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (67-15) – யாமோஷதி மிவாயுஷ்மந் அந்வேஷஸி மஹாவநே, ஸாதேவீ மமசப்ராணா ராவணேநோபயம் ஹ்ருதம் – தீர்க்கமான ஆயுள் கொண்ட இராமா! எந்த ஒரு சீதையை, இத்தனை பெரிய கானகத்தில் உயிர்காக்கும் மூலிகைக் கொடியைத் தேடுவது போன்று தேடுகிறாயோ, அந்தப் பிராட்டி மற்றும் எனது உயிர் ஆகிய இரண்டுமே இராவணனால் கவரப்பட்டது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “அரியவகை மூலிகையைத் தேடுபவர்கள் ஒவ்வொரு காட்டிலும் தடுமாறியபடி உள்ளது போன்று, நீவிர் எந்த ஒரு பிராட்டியைத் தேடுகிறீர்களோ, உமக்கு நித்யமான உயிர் போன்றுள்ள அந்தப் பிராட்டியும் எனது உயிரும் இராவணன் என்ற அற்பனால் அபகரிக்கப்பட்டது”, என்று உரைத்தார். சீதையைப் பிரிந்த துன்பத்தால் வாடுகின்ற நிலையில் இராமனுக்கு ஏற்பட்ட தளர்ச்சி மற்றும் மென்மை, அரக்கர்களுடன் இராமனுக்கு உள்ள பகை ஆகியவற்றை எண்ணிப் பார்த்து, “இவனுக்கு என்ன ஆகுமோ”, என்று பயந்து, ஆயுஷ்மந் – நீண்ட ஆயுள் கொண்டவனே என்று வாழ்த்தினார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீநந்தகோபர், பூதநா நிரஸநத்தாலே க்ருஷ்ணனுடைய திவ்ய சக்தி யோகத்தைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும், சைசவ ப்ரயுக்தமான ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக் கலங்கி வயிறெரிந்து, “ரக்ஷது த்வாம் அசேஷாணாம் பூதநாம் ப்ரபவோ ஹரி: யஸ்ய நாபி ஸமுத்தூத பங்கஜா தபவஜ் ஜகத்” என்று - “ஸர்வ ஜகத்காரண பூதநாய் ஸகல விரோதி நிரஸநசீலனான ஸர்வேச்வரன் உம்மை ரக்ஷிப்பானாக” என்று ரக்ஷை யிட்டாரிறே.

விளக்கம் - பூதனையைக் கொன்ற செயல் மூலமாக க்ருஷ்ணனுடைய திவ்யமான வலிமையை நந்தகோபர் நேரடியாகவே பார்த்துள்ளார். ஆயினும் அவனது மென்மையை எண்ணிப் பார்த்து உள்ளம் கலங்கினார். இதனால் மஹாபாரதம் - ரக்ஷது த்வாம் அசேஷாணாம் பூதநாம் ப்ரபவோ ஹரி: யஸ்ய நாபி ஸமுத்தூத பங்கஜா தபவஜ் ஜகத் - யாருடைய திருநாபியில் தோன்றிய தாமரை மலரிலிருந்து அனைத்து உலகங்களும் தோன்றினவோ, உலகின் காரணமாக உள்ள அந்த ஸ்ரீஹரி உன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “அனைத்து உலகங்களுக்கும் காரணமாக உள்ளவனும், அனைத்து விரோதிகளையும் அழிப்பவனுமாகிய ஸர்வேச்வரன் உன்னைக் காப்பாற்றுவானாக”, என்று காப்பு உரைத்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீவிதூரர், க்ருஷ்ணனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வாதிகளை அறிந்திருக்கச் செய்தேயும், தூர்யோதந கோஷ்டியில் எழுந்தருளினபோது பொய்யாஸநமிட்ட படியைக் கண்டஞ்சி ப்ரேமாந்ததையாலே, “ஸம்ஸ்ப்ருசந் நாஸநம் சௌரேர் விதூரஸ்ஸ மஹாமதி:” என்று - தம்முடைய திருமாளிகையில் தாமிட்ட ஆஸநத்தையு மதிசங்கை பண்ணித் தன் கையாலே அமுக்கிப் பார்த்தாரிறே.

விளக்கம் - க்ருஷ்ணனின் அனைத்தும் அறிகின்ற வலிமை, அனைத்தும் செய்யவல்ல திறமை போன்றவற்றை விதூரர் நன்கு அறிவார். ஆயினும் அவன் தூரியோதனனின் அவைக்கு எழுந்தருளியபோது, அவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட பொய்யான ஆசனத்தைக் கண்டு அச்சம் கொண்டார். அவன் மீது கொண்ட ப்ரேமையால், அவனது வலிமை பற்றி மறந்தவராக, மஹாபாரதம் உத்யோக பர்வம் - ஸம்ஸ்ப்ருசந் நாஸநம் சௌரேர் விதூரஸ்ஸ மஹாமதி: - மிகுந்த ஞானம் கொண்ட விதூரர் க்ருஷ்ணனுக்கு அளிக்கப்பட்ட ஆசனத்தைத் தனது கரங்களால்

அழுத்திப் பார்த்தார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது திருமாளிகையில், தான் க்ருஷ்ணனுக்கு அளித்த ஆசனத்தின் மீதே சந்தேகம் கொண்டவராக ஒருமுறை நன்றாக அழுத்திப் பார்த்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸர், அத்தலையில் ஜ்ஞாந சக்தியாதிகளெல்லா மறிந்து, “பெருமாள் நமக்கு ரக்ஷகர்” என்றிராநிற்கச் செய்தேயும், ப்ரேம பரவசராகையாலே, “பெருமாளுலாவி யருளும்போது எங்கேனுமொரு சலநம் பிறக்கில் நம் பிராணனை விடுமித்தனை” என்று சொட்டையை யுருவிப் பிடித்துக் கொண்டு ஸேவிப்பரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

விளக்கம் - ஸ்ரீரங்கநாதனின் ஞானம், சக்தி போன்ற அனைத்தையும் பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர் என்பவர் நன்கு அறிவார். “இந்த நம்பெருமாளே நம்மைக் காப்பவன்”, என்பதையும் நன்கு அறிவார். ஆயினும் திருவரங்கன் மீது கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த ப்ரேமை காரணமாக, “நம்பெருமாள் திருவீதியில் எழுந்தருளும்போது அவனுக்கு ஏதேனும் சிறிய அசைவு உண்டானால் கூட நாம் நமது உயிரை மாய்த்துக்கொள்வோம்” என்று எண்ணியபடி நம்பெருமாள் அருகிலேயே ஒரு சிறிய உடைவாளை ஏந்தியபடி வருவார் என்பது மிகவும் ப்ரஸித்தம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (தொடக்கமானவர்கள்) என்கிற வித்தால் – “ஸ்த்ரியோ வ்ருத்தஸ் தருண் யச்ச ஸாயம் ப்ராதஸ் ஸமாஹிதா:; ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந:” என்கிற திருவயோத்யவாஸி ஜநங்கள்; “யந் மங்களம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதா கல்பயத் புரா, அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தே பவது மங்களம்” என்ற ஸ்ரீகௌஸலையார்; “ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்ர கதாதர! திவ்யரூபமிதம் தேவ ப்ரஸாதே நோபஸம்ஹர” என்று ஸ்ரீவஸுதேவர்; “உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்புஜம், ஜாநாது மாவதாரம் தே கம்ஸோயம் திதி ஜந்மஜ:” என்கிற தேவகிப்பிராட்டி முதலானோரையெல்லாம் நினைக்கிறது.

விளக்கம் – சூர்ணையில் உள்ள “தொடக்கமானவர்கள்” என்று கூறப்பட்ட பதம் மூலம் கீழே உள்ள பலரையும் எண்ணவேண்டும்:

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (2-52) – ஸ்த்ரியோ வருத்தஸ் தருண்யச்ச ஸாயம் ப்ராதஸ் ஸமாஹிதா: ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந: - அயோத்தியில் உள்ள வயதான பெண்கள், ஆண்கள், இளைய பெண்கள் என்று பலரும் இராமனின் நலத்தை முன்னிட்டு காலை மற்றும் மாலை நேரங்களில் அனைத்து தேவர்களையும் வணங்கியபடி உள்ளனர் - என்று கூறப்படும் திருஅயோத்தியில் உள்ள மக்கள்.
- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (52-33) – யந் மங்களம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதா கல்பயத் புரா, அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தே பவது மங்களம் - தனது தாயான விநதைக்காக கருடன் அமிர்த்தத்தைத் தேடிச் சென்றபோது, கருடனின் பொருட்டு விநதை எத்தகைய மங்களத்தை வேண்டினாளோ அத்தகைய மங்களம் உனக்கு ஏற்படவேண்டும் - என்று உரைத்த இராமனின் தாயான கௌஸலை.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-3-10) - ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்ர கதாதர! திவ்யரூபமிதம் தேவ ப்ரஸாதே நோபஸம்ஹர - தேவர்களின் தலைவனே! சங்கு சக்கரம் கொண்டவனே! சங்கு சக்கரத்துடன் காட்சி அளிக்கின்ற இந்த திவ்யமான ரூபத்தை நீ கருணையுடன் மறைத்துக் கொள்ளவேண்டும் - என்று வேண்டிய வஸுதேவர்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-3-13) - உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்புஜம், ஜாநாது மாவதாரம் தே கம்ஸோயம் திதி ஜந்மஜ: - அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளவனே! நான்கு திருத்தோள்களுடன் கூடிய இந்த திவ்யமான ரூபத்தை மறைத்துக் கொள்வாயாக. அசுரனாகிய கம்ஸன் இந்த அவதாரத்தை அறிதல் கூடாது - என்று வேண்டிய தேவகிப்பிராட்டி.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 87)

1.7.5 விடுவேனோ வென்விளக்கை என்னாவியை

நடுவே வந்து உய்யக்கொள்கின்ற நாதனை
தொடுவே செய்து இளவாய்ச்சியர் கண்ணினுள்
விடவே செய்து விழிக்கும் பிரானையே.

பொருள் - என்னுடைய ஸ்வரூபம் உட்பட அனைத்தையும் விளக்கிக் காண்பிக்கவல்ல விளக்கு போன்றவனும், என் ஆத்மாவாக உள்ளவனும், சரியான தருணம் பார்த்து நடுவே வந்து என்னுடைய அஹங்காரம் போன்றவற்றால் நான் அழிந்து விடாதபடி பிழைக்க வைக்கின்ற ஸ்வாமியும், கபடமான செயல்களையே செய்தபடி இளமையான பருவம் கொண்ட இடைப்பெண்களின் கண்களில் விஷமத்தனத்தையே செய்து கண்களுடன் கண்கள் கலக்கும்படிச் செய்த எனக்கு உபகாரகனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை நான் விடுவேனோ?

அவதாரிகை - திருவாய்ப்பாடியில் இடைப்பெண்கள் க்ருஷ்ணனை விட்டு பரமபதத்தை விரும்புமன்றன்றோ நான் இவனை விட்டுப் புறம்பே போவது என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரனை நான் என்ன குறை கூறிவிடுவேன் என்றார். இதனைக் கேட்ட சிலர் ஆழ்வாரிடம், “திருவாய்மொழி (1-5) - வளவேழ உலகு - என்பதில் அவனை விட்டு அகல்வேன் என்று நீர் கூறினீர். இப்படிப்பட்ட விஷயத்தைக் கண்டவுடன் நீங்கள் அகல்வீர்களோ?”, என்றனர். இதற்கு விடை

அளிக்கிறார். திருவாய்பாடியில் உள்ள இடைப்பெண்கள் க்ருஷ்ணனை விட்டு அகன்று பரமபதம் செல்வதற்கு விருப்பம் கொண்டால், அப்படிப்பட்ட நாளில் அல்லவோ நான் அவனை விட்டு அகல்வேன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (விடுவேனோ என் விளக்கை) ஸ்வவிஷயமான அஜ்ஞாநாந்தகாரம் போம்படி நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனை. “என் விளக்கை” என்பானென்? அல்லாதார்க்கும் ஒவ்வாதோ? என்னில், இவரைப் போலே அல்லாதார்க்கு ஸ்நேஹமில்லையே; ஸ்நேஹமுண்டாகிலிறே இவ்விளக்கும் ப்ரகாசிப்பது. விளக்காவது தன்னையுங் காட்டி, பதார்த்தங்களையுங் காட்டுவதொன்றிறே. இவர்க்குத் தன்னையும் காட்டி ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் விரோதி ஸ்வரூபத்தையுமிறே காட்டிக் கொடுத்தது. (என் ஆவியை இத்யாதி) “தானொருவன் உளன்” என்னும் அறிவாதல், தன்பக்கல் அபேசைஷயாதல் இன்றிக்கே, ப்ரக்ருதி வச்யனாய் உருமாய்ந்து போந்த என் ஆத்மாவை. (நடுவே வந்து) நிர்ஹேதுகமாக வந்து. விஷயப்ரவணனாய்ப் போகாநிற்க நடுவே வந்து மீட்டவித்தனை. (உய்யக்கொள்கின்ற) கொண்டு விட்டிலன்; மேன்மேலெனக் கொள்ளா நிற்கிறவித்தனை. “அஸந்நேவ ஸ பவதி” என்கிறபடியே அஸத்கல்பனான என்னை “ஸந்தமேநம் ததோ விது:” என்னப் பண்ணினான். “என் ஆவி” என்று உம்மாதாகச் சொன்னீர்; உம்முடைய ஆத்மாவை அவன் வந்து உய்யக் கொள்ள நிபந்தநமென்? என்ன, (நாதனை) ஆருடைய வஸ்து அழியப்புக்கது? “நான்” என்று ஒருவனுண்டோ? உடையவனாகையாலே செய்தான்.

விளக்கம் - (விடுவேனோ என் விளக்கை) - தன்னுடைய விஷயமாக ஏற்படக்கூடிய அறிவின்மை என்ற இருள் நீங்கும்படி, என்னிடம் எந்தவிதமான பிரதி உபகாரத்தையும் எதிர்பாராமல், தனது ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைக் கொண்டு நன்கு உணர்த்தியவனை. “என் விளக்கு” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இவன் மற்றவர்களுக்கும் ஏற்புடையவன்தானே? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவரைப் போன்ற பக்தி மற்றவர்களுக்கு இல்லையே! பக்தி இருந்தால் அல்லவோ இந்த விளக்கு அவர்களுக்கு ப்ரகாசிக்கிறது? விளக்கு என்றால் தன்னையும் காண்பித்துக் கொடுத்து, மற்ற பொருள்களையும் காண்பித்துக் கொடுப்பது ஆகும். இதனை – தீபஸ்ய தமோநிவர்த்தகத்வம் பதார்த்த ப்ரகாசகத்வம் - விளக்கிற்கு இருளை

நீக்குதலும், பொருள்களை வெளிப்படுத்துதலும் ஸ்வபாவம் – என்பர். இவருக்கு ப்ராப்ய ஸ்வரூபம் (பேற்றின் ஸ்வரூபம்), உபாய ஸ்வரூபம் ஆகிய இரண்டையும் காண்பித்துக் கொடுத்து, ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் தன்னை அடையத்தடையாக உள்ள விரோதியின் ஸ்வரூபத்தையும் காண்பித்துக் கொடுத்தான். இங்கு அர்த்தபஞ்சகம் வெளிப்படுவது காண்க. (என் ஆவியை இத்யாதி) “தான் ஒருவன் உள்ளோம்” என்பதான ஞானம் தன்னுடைய பக்கம் இல்லாமல், இந்த ப்ரக்ருதியால் வசப்பட்டு ஸ்வரூப நாசம் அடைந்து நிற்கும் என் ஆத்மாவை. (நடுவே வந்து) – என் பக்கம் எந்தவிதமான கைம்மாறும் எதிர்பார்க்காமல் வந்து. இந்த உலகில் உள்ள பொருள்களின் மீது ஆசை கொண்டபடி நான் அவற்றின் பின்னே செல்ல, சரியான நேரம் பார்த்து வந்து என்னை மீட்டான். (உய்யக்கொள்கின்ற) - அஹங்காரம் போன்றவற்றால் அழிந்து போகாதபடி காப்பாற்றிய நாதனை . என்னை இவ்விதம் காப்பாற்றியவுடன் அப்படியே விட்டுவிடவில்லை. மேலும் மேலும் என்னை ஆட்கொண்டான். தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ (6) – அஸந்நேவ ஸ பவதி – ப்ரஹ்மத்தை இல்லை என்பவன், இல்லாதவனே ஆகிறான் - என்னுபடியாக இருந்த என்னை, தைத்திரீயம் - ஸந்தமேநம் ததோ விது: - ப்ரஹ்மத்தை உள்ளது என்பவன், உள்ளவன் ஆகிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இந்தப் பூமியில் உள்ள ஒரு வஸ்துவாக ஆக்கினான். “என் ஆவி” என்று அவனை நீவிர் உம்முடையதாகவே கூறிக்கொள்கிறீர். உம்முடைய ஆத்மாவை அவன் வந்து பிழைக்க வைக்க அவனுக்கு என்ன கட்டாயம் உள்ளது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (நாதனை) – யாருடைய வஸ்து அழிந்தபடி உள்ளது? இந்த உலகில் “நான்” என்று கூறிக்கொள்ளும்படியாக சுதந்திரமானவர்கள் உள்ளார்களோ? இந்த ஆத்மா அவனுக்கு உடைமை என்பதால் இவ்விதம் செய்தான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – ஆரேனும் பேற்றுக்கு ஆரேனும் யத்நம் பண்ணுவார்களோ என்ன, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் பேற்றுக்கு யத்நம் பண்ணினார் ஆர்? (தொடுவே செய்து) ஆராய்ச்சிப்படும் செயல்களைச் செய்து. ஓரிடத்திலே போய்க் களவு கண்டு அங்கே அகப்படுமே; “கள்ளனைக் காணவேணும்” என்று இருப்பாருமுண்டே. இவனாலே புண்பட்டவர்கள் எல்லாரும் காணவருவர்களே; புருஷர்களுக்கும் வருத்தைகளுக்கும் ஒரு பயமில்லை; அருகே நின்றார்க்குத் தெரியாமே பருவம் நிரம்பின இடைப்பெண்கள் கண்ணுக்குள்ளே விடும்படியைச்

செய்து விழிக்கும் – தூது விடும்படியைச் செய்து விழிக்கும். “தூது விடுகையாகிற செயலைச் செய்து என்னுதல்; விடருடைய செயலைச் செய்து என்னுதல். “தூது செய் கண்கள்” என்னக்கடவதிறே; அதுவாதல் - தூர்த்தருடைய வ்யாபாரங்களைப் பண்ணுதல். “தவாஸ்மி , தாஸோஸ்மி” என்றாப்போலே சொல்லுகை. (பிராணையே) அந்நோக்காலே இடைப்பெண்களை அநந்யார்ஹைக ளாக்கினாற்போலே என்னையும் அநந்யார்ஹமாக்கிவிட்டவனை விடுவேனோ?

விளக்கம் - ஒருவர் பெறக்கூடிய பேற்றுக்கு மற்றவர்கள் முயற்சி செய்வார்களோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடையாக - திருவாய்ப்பாடியில் இடைப்பெண்களுடைய பேற்றுக்கு முயற்சி செய்தவன் யார்? இவன் அல்லவோ என்கிறார். (தொடுவே செய்து) - தொடுவு என்றால் களவு என்று பொருள். இதற்கு ஏன் ஏகாரம் கூறினார்? அதாவது தொடுவு என்று கூறாமல் தொடுவே என்றது காண்க; ஒரு சிலர் வெண்ணெய் அளித்தாலும் ஏற்க மாட்டான் என்று உணர்த்தவே இவ்விதம் ஏகாரம் அமைத்தார். ஆராய்ச்சிப்படும் செயல்கள் என்பது என்ன? களவு என்பதை ஆராய்ச்சிப்படும் செயல் என்கிறார். ஆராய்ச்சி என்பது, “யார் இப்படிப்பட்ட வெண்ணெய் களவுச் செயல்கள் செய்வது” என்று கூடி நின்று பேசுவது எனலாம். இந்த ஆராய்ச்சி ஏற்பட்டால் அல்லவோ இடைப்பெண்கள் ஒரே இடத்தில் திரண்டு நிற்பார்கள். அதாவது இடையர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து, “நமது பெண்கள் மீது க்ருஷ்ணன் பார்வை படக்கூடாது”, என்று அறையில் பூட்டி வைக்க; அவர்கள் அனைவரையும் அடையும் பொருட்டு, அவர்களும் திரண்டு வரும்படியாக ஏதேனும் ஒரு செயலைச் செய்தலே ஆராய்ச்சிப்படும் செயல் என்பதாகும். இதனை எவ்விதம் செய்கிறான்? ஓர் இடத்தில் சென்று களவு செய்வான்; அங்கே வேண்டுமென்றே அகப்பட்டுக் கொள்வான்; “கள்ளன் யார் என்று அறிய வேண்டும்”, என்று ஆசை கொண்டவர்கள் பலர் இருப்பார்கள் அல்லவோ? இப்படியாக இவனால் களவு மூலம் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் வருவார்கள். அல்லது புண்பட்டவர்கள் - இவனுடைய லீலைகளுக்கு அடிமையானவர்கள்; இவனைப் பிரிந்து துக்கத்தில் உள்ளவர்கள் - வருவார்கள். இப்படியாக வருகின்ற ஆயர்களுக்கும் வயதான பெண்களுக்கும் க்ருஷ்ணனைப் பிரிந்துவிடுவோமோ என்ற காரணத்தால் பிறக்கும் பயம் கிடையாது, வருத்தமோ ஈடுபாடோ கிடையாது. ஆனால் அங்கு பயப்பட்டபடி உள்ளது ஆயர்பெண்களே ஆவர். இவர்களது அருகில் உள்ளவர்களுக்குத் தெரியாமல், பருவம் நிரம்பிய அந்த

இளம்பெண்களின் கண்களுக்குள் இவன் தனது தூதுச் செய்தியை விட்டு, விழித்தபடி நிற்பான். அல்லது அந்தப் பெண்கள் தங்கள் கண்களால் தனக்குத் தூதுச் செய்தி விடும்படியாக விழிப்பான். தீய ஒழுக்கம் கொண்ட காழகர்களின் செயலைச் செய்து என்றும் உரைப்பார்கள். திருவாய்மொழி (9-10-9) - தூது செய்கண்கள் - என்று உரைக்கப்போகிறார். இப்படியாகத் தூது விடும் செய்கைக்கு ஏற்ற செயல்கள் என்னவென்றால் போலியான செயல்கள் செய்வோர் போன்ற செயல்களைச் செய்தல். (பிரானையே) - இப்படிப்பட்ட பார்வை மூலம் அந்த ஆய்ச்சிப் பெண்களைத் தன் வசப்படுத்தி தனக்கு மட்டுமே உரிமையாக்கிக் கொண்டது போன்று, என்னையும் தனக்காகவே ஆக்கிக்கொண்டவன் என்கிறார். இப்படிப்பட்டவனை விடுவேனோ என்கிறார்.

1.7.6 பிரான் பெருநிலங் கீண்டவன் பின்னும்

விராய் மலர்த்துழாய் வேய்ந்த முடியன்
மராமர மெய்த மாயவன் என்னுள்

இரானெனில் பின்னையா னொட்டுவேனோ?

பொருள் - எனக்கும் இந்த உலகிற்கும் உபகாரங்கள் பல செய்தபடி உள்ளவன்; இந்த உலகத்தை வராஹனாய் நின்று எடுத்தவன்; மலர்களுடன் கூடியதான துளசிமாலையைக் கொண்டு நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுடியை உடையவன்; சுகரீவனுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படுவதற்காக மராமரங்களை அம்புகளால் சாய்த்தவன்; வியக்கவைக்கும் செயல்கள் கொண்டவன் - இப்படிப்பட்ட அவன் என்னிடம், “உன் நெஞ்சத்தில் இனி நான் இருக்கமாட்டேன்”, என்று கூறி என் நெஞ்சை விட்டுப் பிரிய முயன்றால், அதற்கு நான் உடன்படுவேனோ என்கிறார்.

அவதாரிகை - இப்போது “விடோம் என்கிறீரித்தனைப் போக்கிப் பின்னையும் நீரல்லீரோ, உம்முடைய வார்த்தையை விசுவஸிக்கப்போமோ?” என்ன; “அவனாலே அங்கீகருதான நான் அவனை விடுவேன்னோ?” என்றார் கீழிற்பாட்டில்; “உம்மை அவன்தான் விடில் செய்வதென்?” என்ன; “தன் குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னைத் தோற்பித்து என்னோடே கலந்தவனை நான் விட ஸம்வதிப்பேனோ?” என்கிறார் இதில்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம் சிலர், “இப்போது நீவிர் அவனை விடுவேனோ, மாட்டேன் என்று உரைக்கிறீர்கள். ஆனால் வளவேமுலகு என்ற திருவாய்மொழியில் அகல்வேன் என்றீர்கள். உங்களுடைய சொற்களை நாங்கள் எவ்விதம் நம்புவது?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “அவனால் அங்கீகாரம் செய்யப்பட்ட நான் அவனை விடுவேனோ?”, என்று கடந்த பாசுரத்தில் உரைத்தார். இதற்கு அவர்கள், “நீவிர் விடவேண்டாம். உம்மை அவன் விட்டால் என்ன செய்வீர்?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “தன்னுடைய குணங்கள் மற்றும் வியக்கவைக்கும் செயல்கள் ஆகியவற்றால் என்னைத் தோற்கடித்து, என்னுடன் கலந்து நிற்கின்ற அவனை நான் போவதற்குச் சம்மதிப்பேனோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பிரான்) நிலா, தென்றல், சந்தநம் பிறர்க்கேயாயிருக்குமாபோலே, தன் படிகளையடையப் பிறர்க்காக்கி வைக்குமவன். ஸர்வவிஷயமாகவும் ஆச்ரித விஷயமாகவும் பண்ணும் உபகாரத்தை நினைத்து “பிரான்” என்கிறது. அத்தை உபபாதிக்கிறது மேல்; (பெருநிலம் கீண்டவன்) ஸர்வவிஷயமாகப் பண்ணும் உபகாரம். ப்ரளயங் கொண்ட பூமியை நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறாயாத வடிவைக் கொண்டு எடுத்தாற்போலே, ஸம்ஸார ப்ரளயங்கொண்ட என்னை எடுத்தவன். (பின்னும் விராய் மலர்த்துழாய் வேய்ந்த முடியன்) ஒப்பனையோடேயாயிற்று ப்ரளயத்தில் முழுகிற்று. நெருங்கத் தொடையுண்டு, பரிமள ப்ரசுரமாய், செவ்வி பெற்றிருந்துள்ள திருத்துழாய் மாலையாலே சூழப்பட்ட திருவபிஷேகத்தை உடையவன். விரையை, “விராய்” என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது. அன்றியே, மலர் விரவின திருத்துழாய் என்றுமாம்.

விளக்கம் - (பிரான்) - மற்றவர்களுக்கு என்றே உள்ளவன். நாராயணன், வாஸுதேவன் என்று மற்றவர்களுக்காக அவன் உள்ளான். சந்த்ரன், தென்றல்காற்று, சந்தனம் போன்றவை மற்றவர்களுக்காக மட்டுமே உள்ளது போன்று, தனது செய்கைகள் அனைத்தையும் மற்றவர்களுக்காகவே உடையவன். குறிப்பிட்டவர்களுக்காக என்று மட்டுமே அல்லாமல் அனைவருக்காகவும், தனது அடியார்களுக்காகவும் செய்கின்ற உதவிகளை எண்ணியே “பிரான்” என்கிறார். இதனை மேலும் விளக்குகிறார். (பெருநிலம் கீண்டவன்) - அனைவரின் விஷயங்களிலும் செய்யும் உபகாரம். ப்ரளயத்தில் சிக்கிய பூமியை நீருக்கு இரையாகாதபடி, தன்னுடைய மேன்மைக்கு வராஹ அவதாரம் எடுத்தால் பங்கம்

ஏற்படுமோ என்று எண்ணி பின்வாங்காதபடி, வராஹ அவதாரம் எடுத்து வெளியே மீட்டது போன்று, ஸம்சாரம் என்ற ப்ரளயத்தால் சூழப்பட்ட என்னையும் எடுத்தவன். (பின்னும் விராய் மலர்த்துழாய் வேய்ந்த முடியன்) – நெருக்கமாகத் தொடுக்கப்பட்ட வாசனை மிகுந்த அழகுடன் கூடியதான துளசிமாலையால் சூழப்பட்ட திருமுடி கொண்டவன். இப்படிப்பட்ட அலங்காரத்துடன் அல்லவோ அவன் ப்ரளயத்தில் மூழ்கி பூமியை எடுத்தான்? மலர் விராய் என்பதற்கு மலர்கள் நிறைந்த துளசி எனலாம்.

வ்யாக்யானம் - (மராமரம் எய்த மாயவன்) ஆச்ரித விஷயமாக உபகரிக்கும்படி. மஹாராஜர், வாலி மிடுக்கையும் பெருமாள் ஸௌகுமார்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, “நீர் வாலியைக் கொல்ல மாட்டீர்” என்ன, “நான் வல்லேன்” என்று மழுவேந்திக் கொடுத்துக் கார்யம் செய்யும் வ்யோமோஹத்தையுடையவன். (என்னுள் இரான் என்னில்) இப்படி ஆச்ரிதரை விஷயீகரித்து அவர்கள் பேற்றுக்குத் தான் க்ருஷி பண்ணுமவன், என்னுள் இரான் எனில்; “எனில்” என்கையாலே விட ஸம்பாவநையில்லை என்கை. (பின்னை யான் ஒட்டுவேனோ) “எப்ரகாரத்தாலும் இரேன்” என்னுமாகில், பின்னை, நான் அவன் போக்கை இசைவேனோ? என்னுடைய கர்மபாரதந்தர்யம்போலே அவனுடைய ஆச்ரித பாரதந்தர்யத்துக்கும் ஏதேனும் கண்ணழிவுண்டோ? என் இசைவின்றிக்கே இருக்க, அவனாலே போகப்போமோ? அன்றியே, “நான் தொங்குவேனோ?” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி.

விளக்கம் - (மராமரம் எய்த மாயவன்) - தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு உபகாரம் செய்தபடி இருத்தல். சுக்ரீவன் வாலியின் மிடுக்கு மற்றும் இராமனின் மென்மை ஆகியவற்றை ஆராய்ந்த பின்னர் இராமனிடம், “நீவிர் வாலியைக் கொல்லமாட்டீர்”, என்றான். இதற்கு இராமன், “நான் செய்யவல்லவன்”, என்று கார்யம் செய்து கொடுக்கும்படி அடியார்களிடம் மயக்கம் கொண்டவன். (என்னுள் இரான் என்னில்) – இப்படியாக அடியார்களைத் தன் பக்கம் சேர்த்துக் கொண்டு, அவர்களது பேறுக்காகத் தான் முயற்சிகள் செய்கின்ற அவன் எனது நெஞ்சத்தில் இருக்கமாட்டேன் என்று கூறினான். “எனில்” என்ற பதம் மூலம் அவன் என்னை விடுவதற்கு எந்தவிதமான காரணமும் இல்லை என்பது உணர்த்தப்பட்டது. (பின்னை யான் ஒட்டுவேனோ) - “எந்த வகையிலும் நான் இருக்கமாட்டேன்”

என்று அவன் கூறினால், நான் அவனது செய்கைக்குச் சம்மதிப்பேனா? நான் கர்மங்களில் வசப்பட்டிருப்பது போன்று, அவன் அடியார்களிடம் வசப்பட்டிருப்பதற்கு ஏதேனும் குறை ஏற்படுமா? அப்படி ஏற்பட்டால் அல்லவோ அவன் அகல்வது? ஆகவே எனது சம்மத்தம் இல்லாமல் உள்ளபோது, அவனால் சுதந்திரமாக என்னை விட்டு அகல இயலுமோ? அல்லது இவ்விதம் ஆன பின்னர் நான் தரிப்பேனோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 51)

48. மெல்லியலாக்கைக் கிரிமி, குருவில் மிளிர்ந்தாங்கே

செவ்விய செல்கைத்துலகையென் காணும், என்னாலுந் தன்னைச்

சொல்லிய சூழல் திருமாலவன் கவியாது கற்றேன்

பல்லியின் சொல்லும் சொல்லாக் கொள்வதோவுண்டு பண்டுபண்டே.

பொருள் - மென்மையான சரீரம் கொண்டதாகிய ஒரு சிறிய புழுவானது புண் போன்ற இந்த ஸம்ஸார உலகில் பிறக்கிறது; இவ்விதம் பிறக்கும் அந்தப் புழு, அந்த இடத்திலேயே உழன்றபடி உள்ளது; இத்தகைய புழுவானது இந்த உலகின் நடத்தை குறித்து என்ன அறியும்? இது போன்று, எதிலும் திறமை அற்றவனாகிய என்னைக் கொண்டு, மிகுந்த வைபவங்கள் கொண்டவனும், வியக்கவைக்கும் செயல்கள் நிறைந்தவனும், பெரியபிராட்டியாரின் நாயகனும் ஆகிய அவன், தன்னைப் பற்றிய விஷயங்களைக் கூறும்படிச் செய்தான். அப்படிப்பட்ட ஸ்தோத்ரங்களை அவனிடமிருந்து நான் கற்றேன். பல்லியின் சொல்லை எதிர்காலத்தை மறைமுகமாக உணர்த்தக்கூடிய ஓசை என்று ஏற்றுக்கொள்ளுதல் தொன்றுதொட்டே இருந்து வருகிறது அல்லவோ?

அவதாரிகை - “இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் நம்மை வைத்த விதுக்கு ஹேதுவேதோ?”, என்றிறே இவர் நொந்தது; இவர்க்கிவ்விருப்பு நிலங்கொதிப்பது - ஸ்வார்த்தமக விருக்கிறோ மென்றிருக்கிலிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, “நமக்காக விருக்கிறீர்” என்னுமிடத்தை யறிவிக்கவே இவரைத் தரிப்பிக்கலாம். மேல் இவர் போய்ப் பெறவிருக்கிற ஸ்வரூபமுமிதுவேயிறே யென்று பார்த்து “வாரீர்! நீருமக்கு

இங்கொரு ஸம்பந்த முண்டாயிருக்கிறீரல்லீர். நமக்காக விருக்கிறீரத்தனை. நாமும் ரஸித்து நம்முடையாரும் ரஸிக்கும்படியாக, உம்மைக் கொண்டு நம் சீல வ்ருத்தங்களை வெளியிடப் பார்த்தது. அதுக்காக வைத்தோமித்தனை காணும்” என்றீச்வர னறிவிக்க, “ஆனால் தட்டென்? நம் ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்ததுவுமாய் நாம் பெறவிருக்கிறது மிதுவாகில் குறையென்?” என்று விஷயீகரித்த படியைக் கண்டு விஸ்மிதராய், அவ்விஷயீகாரத்தைப் பேசுகிறார்.

விளக்கம் - “இந்த ஸம்சாரத்தில் நம்மை வைத்ததற்கான காரணம் என்னவோ?”, என்று இவர் நொந்து கொண்டார். “இவருக்கு இப்படியாக இந்த உலகமானது தீயில் வாழ்வது போன்று ஏன் இருக்கிறது என்றால் - நமக்கே வாழ்கிறோம் - என்று சிந்தனை காரணமாகவே உள்ளது. இவ்விதம் அல்லாமல் - நீவீர் நமக்காகவே இருக்கிறீர் - என்று அவரிடம் உரைத்தால் இவரைப் பிழைக்க வைக்கலாம். மேலும் இவர் அடைய எண்ணும் ஸ்வரூபமும் அதுவே”, என்று ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில் எண்ணினான். உடனே அவன் ஆழ்வாரிடம், “ஆழ்வீர்! நீவீர் வருந்தவேண்டாம். உமக்கு இந்த உலகில் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. நீவீர் இங்கு உமக்காக வாழவில்லை, நமக்காகவே வாழ்கிறீர். நாமும் ரஸிக்கும்படியாக, நம்மைச் சேர்ந்தவர்களும் ரஸிக்கும்படியாக ஒரு சில ப்ரபந்தங்களை உம்மைக் கொண்டு வெளியிட நாம் எண்ணினோம். நம்முடைய சீலம் போன்றவற்றை அவை மூலமாக வெளிடவும் திருவுள்ளம் கொண்டோம். அதற்காக அல்லவோ உம்மை இங்கே நாம் வைத்தது?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அதற்கு என்ன குறை வந்தது! அடியேனின் ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்றதாகவும், அடியேன் பெறப்போவதும் அதுவே என்றால் என்ன குறை உள்ளது? ஆனால் நம்மைக் கொண்டு இதனை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முயல்கிறானே! இதற்கு ஈடான ஞானம், மற்ற தேவைகள் ஏதும் நம்மிடம் இல்லாதபோதிலும் நம்மைக் கொண்டு இதனைச் செய்தல் என்ன நீர்மையோ?”, என்று ஸர்வேச்வரன் தன்னைக் கைக்கொண்டதை எண்ணி மெய்சிலிர்த்து அவனைப் பற்றி உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மெல்லிய லாக்கை யித்யாதி) இவனுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளிலே என்னுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாவதேகதேசங்கிடீர்; நானறிவ தொன்றில்லை யென்னும்படியிருக்கிற வென்னைக் கொண்டு கிடீரித்ததைத் தலைக் கட்டிற்றென்கிறார். (மெல்லியலாக்கைக் கிரிமி) ம்ருது ஸ்வபாவமான

சரீரத்தையுடைய க்ரிமியானது. இமையோடிமை பொருந்தும் போதைக் காற்றுப்படப் பொறாதே முடியும்படியான ம்ருதுவான சரீரத்தையுடைய, ஒன்றாகவெண்ணப்படாத சஷுத்ர ஜந்துவானது. (குருவில் மிளிர்ந்தது) க்ரந்தியிலே மிளிர்ந்து. உற்பத்தியும் விநாசமுமொழிய மின்றிக்கே நடுவுபட்டதொரு காலமின்றிக்கே தோற்றி மாயும்படியா யிருக்கையாலே மிளிர்ந்ததென்கிறது. பஞ்சாக்நி வித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே புருஷார்த்ததோப யோகியாயிருப்பதொரு சரீரத்தைப் பரிக்க்ரஹிக்கிலிறே பிறந்து தென்னலாவது. (ஆங்கே) அந்த க்ரந்தியிலே. (செல்லிய செல்கைத்து) செல்லுகிற செல்கையையுடைத்து - நடக்கிற யாத்ரையையுடைத்தானது. உற்பத்தியும் ஜீவநமும் நடுவுபட்டநாளில் பரிபவமும் விநாசமும் இவையடங்க வங்கேயாயிருக்குமிறே. அங்கேயிறே யழகு செண்டேறுகிறது. “நெற்காய்க்கும் மரமெது” என்றிருப்பாரைப்போலே அக்க்ரந்திக் கவ்வருகறியாத விது. (உலகையென் காணும்) லோகவ்ருத்தாந்தத்திலென் னறியவற்று? இது கிடீர் நான் தன்னளவிலே நின்றநிலை.

விளக்கம் - (மெல்லிய லாக்கை யித்யாதி) - இவனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம் மற்றும் ஐசுவர்யம் ஆகியவற்றில் என்னுடைய ஞானத்திற்கு இலக்காக ஒன்றுகூட இல்லை, அதாவது இவனைப் பற்றி ஏதும் அறியவில்லை. இப்படிப்பட்ட என்னைக் கொண்டு இவற்றைக் குறித்து உரைக்க இவன் முடிவு செய்தான் என்கிறார். (மெல்லியலாக்கைக் கிரிமி) - மென்மையான சரீரம் கொண்ட புழு; நமது கண் இமைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று சேரும்போது எழுகின்ற காற்று பட்டால் கூடத் தாங்க இயலாதபடி மென்மையான சரீரம் கொண்டதும், இதனை இந்த உலகில் உள்ள உயிர்களில் ஒன்று என எண்ணமுடியாததும் ஆகிய அற்பமான ஒரு புழு. (குருவில் மிளிர்ந்தது) - கிரந்திப்புண் என்று சொல்லக்கூடிய ஒருவகையான புண்ணிலே பிறந்து. “பிறந்து” என்று கூறாமல் “மிளிர்ந்து” என்று ஏன் கூறினார்? உற்பத்தி மற்றும் அழிவு ஆகிய இரண்டை மட்டுமே கொண்டதாகவும், நடுவில் உள்ள வாழ்தல் என்னும் காலமே இல்லை என்பதாலும் “மிளிர்ந்து” என்றார். பஞ்சாக்நி வித்யையில் கூறப்பட்டபடி புருஷார்த்தங்கள் எதையாவது அடைவதற்கு உபயோகமாக உள்ள ஒரு சரீரம் எடுத்தால் அல்லவோ “பிறந்து” என்று கூற இயலும்? (ஆங்கே) அந்தப் புண்ணில். (செல்லிய செல்கைத்து) - நடப்பதான செய்கை கொண்டபடி. உற்பத்தி, வாழ்தல் போன்றவை மட்டுமே அல்லாமல், மற்றவர்களால் அருவருக்கத் தக்கதாகப் பார்க்கப்படுதல் மற்றும் அழிவு ஆகியவையும் அந்தப் புண்ணிலேயே நடைபெறுகிறது அங்கே அல்லவோ இது

தன்னை அழகாக உள்ளதாக வேறு எண்ணிக்கொள்கிறது? உலகில் உள்ள சிலர் “நெல் காய்க்கின்ற மரம் எது”, என்று கேட்பது போல, அந்தப் புண்ணை விட்டால் வேறு எதனையும் அறியாத புழு. (உலகையென் காணும்) - இப்படிப்பட்ட அந்தப் புழு இந்த உலகின் நடத்தைகள் குறித்து என்ன அறியும்? இதுவே நான் உள்ள நிலையாகும்.

வ்யாக்யானம் - (என்னாலும்) இப்படி அஜ்ஞாநாசக்திகளுக்கு எல்லைநிலமான வென்னைக் கொண்டு. (தன்னை) “உலகையென் காணும்” என்கிற லோக வருத்தாந்தத்திலே தானொன்றை என்னைக் கொண்டு சொல்லிவைத்தானோ? “யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே” என்று ச்ருதி ஸ்ம்ருத்த்யாதிகள் நமக்கு நிலமன்றென்று மீண்ட தன்னை. (சொல்லிய) சொல்லிவைப்பதாகக் கணிசித்திருந்தானாய், இதெவ்வள வாய்த் தலைக்கட்டுமோவென்று இருக்கிறதோ? சொல்லியற்றதாயிற்று. இப்படிச் சொல்லி வைக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில், (சூழல்) ஆச்சர்ய சக்தியுத்தனாகையாலே. (திருமால்) இந்தவாச்சர்ய சக்திதான் புறம்பு கிடவாதே இவ்வாச்சர்யத்திலே கிடக்க வேண்டுவானென்னென்னில், ச்ரிய:பதியாகையாலே. (திருமாலவன் கவி) அவளும் வனுமான சேர்த்திக்குத் தகுதியான கவி. இத்தால் ஸ்ரீராமாயணத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. “ஸீதாயாஸ் சரிதம் மஹத்” என்று தொடங்கச் செய்தே அவளையொழியத் தனியேயிருந்திறே கேட்டது. “யாதுகற்றேன்” என்னுதல், “ஆறு கற்றேன்” என்னுதல், “அவன் கவி ஆது கற்றேன்” என்னுதல். “யாதொன்று நான் கற்றது, அது திருமாலவன்கவி” என்னுதல்.

விளக்கம் - (என்னாலும்) - இவ்விதம் அறியாமை, திறனற்ற தன்மை ஆகியவற்றின் எல்லையாக உள்ள என் மூலமாக. (தன்னை) - “உலகை என் காணும்” என்பதாக உள்ள அந்தப் புழு போன்ற நிலையில், இந்த உலகத்தில் நடக்கின்ற செயல்களில் தான் ஒன்றை என் மூலமாக உரைத்தானோ? தைத்திரீய உபநிஷத் - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - அவனை அடைய இயலாமல் மனமும் வாக்கும் திரும்பி வந்தன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ச்ருதிகளும் ஸ்ம்ருதிகளும், “நம்மால் சென்று அடையக்கூடியவன் அல்லன்”, என்று கூறும்படியாக உள்ள தன்னை. (சொல்லிய) - என் மூலமாக உரைக்க எண்ணியிருந்தான். “இது இவனால் முடியுமா”, என்று எண்ணிப் பார்ப்பதற்குள் தன்னைப் பற்றிச் சொல்லி வைத்தான். இவ்விதம்

இவரிடம் தன்னைப் பற்றி உரைப்பதற்கு என்ன காரணம் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (சூழல்) – வியக்கவைக்கும்படியான செயல்களைச் செய்பவன் என்பதால். (திருமால்) – இப்படிப்பட்ட அவனது லீலை என்பது அனைவருக்கும் ஏற்றபடி வெளிப்படாமல், இவருக்கு மட்டுமே ஏன் கிட்டவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது பெரியபிராட்டியாருடன் அவன் கூடியுள்ளதால் என்கிறார். (திருமாலவன் கவி) - அவளும் அவனுமாகச் சேர்ந்துள்ள இருப்பைக் கூறுவதற்குத் தகுதியான கவி. இதன் மூலம் ஸ்ரீஇராமாயணத்தின் வேறுபாடு உரைக்கப்பட்டது. இராமாயணம் பாலகாண்டம் – ஸீதாயாஸ் சரிதம் மஹத் – சீதையின் சரிதத்தை உரைப்பதான – என்று தொடங்கப்பட்டபோதிலும், அவள் அருகில் இன்றி தனியாக நின்றல்லவோ இராமன் கேட்டான்? இங்கு அப்படி அல்ல; இருவரும் சேர்ந்துள்ள இருப்பு. “யாது கற்றேன்” என்றால் “நான் எதனைக் கற்றேனோ அது அவன் கவி” என்று பொருள். “ஆது கற்றேன்” என்றால் “திருமாலவன் கவி முழுமையாகக் கற்றேன்” என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் - (கற்றேன்) “என்முன்சொல்லும்” என்கிறபடியே அவன் முன்னே சந்தையிட நான் பின்னே சொன்னேனித்தனை. ஆனாலுமிது தலைக்கட்டினபடியெங்ஙனையென்ன (பல்லியின் சொல்லுமித்யாதி) அல்பஜ்ஞராயிருப்பார் ஒன்றைத் தொடங்கினால் ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பா ரத்தை நன்றாக்கித் தலைக்கட்டிக் கொள்ளக் கடவதாயிருப்ப தொன்றுண்டிதே. பல்லியானது ஓரர்த்தப்ரத்யாயகமில்லாதபடி தன்னுடைய ப்ரீத்ய ப்ரீதிகளாலே “நத்துநத்து” என்ன அதை ஜ்ஞாநவான்களாயிருப்பார் தந்தாமுடைய லாபாலாபங்களுக்கு குடலாக்கிக் கொள்ளாநிற்பர்களே; அப்படியே நான் எனக்கு ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்ல அதைத் தனக்கீடாம்படி நன்றாக்கித் தலைக்கட்டிக் கொண்டான். (பண்டுபண்டே) பழையதாக இப்படிப் போருவதொரு மர்யாதையுண்டிதே. அதை யிப்போது என்பக்கலிலே கைகாணும்படி பண்ணினான்.

விளக்கம் - (கற்றேன்) – திருவாய்மொழி (7-9-2) - என் முன்னே சொல்லும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவன் எனக்கு முன்பாகச் சந்தைகளை உரைக்க, நான் பின்னே தொடர்ந்து உரைத்தபடி இருந்தேன். அப்படி என்றால், இதனை அவன் செய்து முடித்தான் என்று எவ்விதம் உரைக்கலாம் என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (பல்லியின் சொல்லுமித்யாதி) - அற்பமான ஞானம் கொண்ட ஒருவர் ஏதேனும்

ஒன்றைக் கூறத் தொடங்கினால், ஞானம் மிகுந்த ஒருவர் அதனை நன்றாகத் திருத்தி ஏற்றுக் கொண்டு முடிப்பர் அல்லவா? பல்லி ஒன்று எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி, தனது விருப்பம் காரணமாக “நத்து நத்து” என்று சில நேரங்களில் சப்தம் செய்யும்; இதனைச் சில அறிவாளிகள் தங்களுடைய லாபம் மற்றும் லாபம் அற்ற செயல்களுக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்வதைக் காணலாம். இது போன்று, நான் எனக்குத் தோன்றிய பலவற்றையும் ஏதோ பிதற்றியபடி இருந்தேன்; இவற்றைத் தனது கல்யாணகுணங்களைக் கூறுவதாகவே அவன் திருத்தி ஏற்றுக்கொண்டான். (பண்டுபண்டே) - பல காலங்களாக இவ்விதம் பல்லி சொல்லுக்கு மரியாதை உள்ளதைக் காண்கிறோம். இதனை இப்போது என் விஷயத்தில் பலரும் காணும்படிச் செய்தான்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்